

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41CoSr/11/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117201475
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Boborová Sninská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6117201475.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a členiek JUDr. Aleny Križanovej a JUDr. Miroslavy Púchovskej, v právnej veci žalobcu: P. H. O., nar. XX.XX.XXXX, X. XXXX/XX, XXX XX W. W., štátny občan SR, zast. P. G. B. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. M. XXXX/XXX-XX, XXX XX T. A. Q., proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica, č.k. 14Csr/1/2017-86 zo dňa 22. januára 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, č.k. 14Csr/1/2017-86 zo dňa 22. januára 2018, p o t v r d z u j e.

II. Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyňi vo výške 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie odvolaním napadnutým rozsudkom prvým výrokom zamietol žalobu a druhým výrokom rozhodol, že žalovaný má voči žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Na odôvodnenie uviedol, že žalobkyňa sa žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 30.01.2017 a v rámci svojho vyjadrenia zo dňa 12.06.2017 domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 00122/16, vydaného Stálym rozhodcovským súdom zriadeným Záujmovým združením právnických osôb združenie arbitráže a mediácie.

3. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že žalobkyňa označená menom a priezviskom, zapísaná v daňovom registri Okresného úradu Banská Bystrica uzatvorila so žalovaným dňa 11.03.2014 zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 700,- Eur. Dňa 11.03.2014 uzatvorila žalobkyňa aj rozhodcovskú zmluvu. Nakoľko žalobkyňa neplnila riadne a včas svoje povinnosti zo zmluvy o úvere, žalovaný doručil dňa 24.02.2016 rozhodcovskému súdu písomný návrh na začatie rozhodcovského konania. Stály rozhodcovský súd vydal dňa 24.05.2016 rozsudok pod sp. zn. SR 00122/16. Tento bol žalobkyňi doručený do vlastných rúk dňa 31.05.2016.

4. Po vykonanom dokazovaní súd uzavrel, že žalobkyňa zmluvu o úvere neuzavrela ako fyzická osoba - nepodnikateľ, ale ako podnikateľský subjekt, a teda vzťah vzniknutý medzi účastníkmi konania je vzťahom nespotrebitel'ským. Súd mal za to, že pokiaľ žalobkyňa v čase uzatvorenia zmluvy o úvere vystupovala ako viazaný finančný agent, vykonávala podnikateľskú činnosť, nakoľko výkon viazaného finančného agenta je podnikaním podľa osobitných predpisov, aj keď sa naň nevzťahuje zákon o živnostenskom podnikaní. Z uvedeného dôvodu nebolo možné podľa názoru súdu prvej inštancie aplikovať ustanovenia zákona č. 335/2014 Z.z., a preto sa nestotožnil s podanou

žalobou žalobkyne, ktorá vychádzala z právneho posúdenia rozhodcovského konania podľa ustanovení zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Žalobkyňa doručila žalobu o zrušenie vydaného rozhodcovského rozsudku súdu dňa 30.01.2017. Súd prvej inštancie konštatoval, že žaloba bola doručená po uplynutí 60-dňovej lehoty podľa § 41 zákona o rozhodcovskom konaní, ktorá uplynula dňa 01.08.2016, nakoľko rozhodcovský rozsudok bol žalobkyňi doručený do vlastných rúk dňa 31.05.2016. Nakoľko žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku bola súdu doručená po uplynutí lehoty na jej podanie, súd podanú žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie tak, že nárok na náhradu trov konania priznal úspešnému žalovanému voči žalobkyňi v plnom rozsahu.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa. Táto namietala nesprávne právne posúdenie veci, ktoré spočíva v tom, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie o zamietnutí žaloby odôvodnil len tým, že je v zmluve o úvere identifikovaná ako podnikateľka, ale skutočný účel použitia úveru nebol preukázaný. Mala za to, že samotná identifikácia žalobkyne tak, ako je uvedená v predtlačenej formulárovej zmluve ešte neznamena, že nemá postavenie spotrebiteľa. Dôležitý je podľa nej skutočný účel, na ktorý úver použila a nie skutočnosť ako je v zmluve označená. Namietala aj, že v rozhodcovskej zmluve je identifikovaná ako fyzická osoba s uvedením mena, priezviska, adresou trvalého pobytu a rodným číslom, pričom DIČ nie je uvedené. Uviedla, že nežiadala o úver na podnikanie a nemala možnosť ovplyvniť, aký typ formulára obchodná zástupkyňa vyplní. Súd sa podľa jej názoru nevysporiadal so všetkými tvrdeniami žalobkyne uvedenými v žalobe a jej výpovedi. Namietala, že vo výpovedi uviedla, že z charakteru jej práce nevyplýva, že by na jej výkon potrebovala nejaké finančné prostriedky vo forme investícií, a teda finančné prostriedky, ktoré jej boli poskytnuté žalovaným nemajú s jej prácou žiaden súvis a tento ani nebol preukázaný. Postup žalovaného, ktorý jej na základe toho, že žalobkyňa je viazaným finančným agentom, predložil na podpis zmluvu o úvere predtlačenu pre podnikateľov, v ktorej vyjadril účel poskytnutia úveru v rozpore s jej žiadosťou, možno podľa názoru žalobkyne hodnotiť ako nekalú obchodnú praktiku, ktorej účelom bolo obchádzanie predpisov o ochrane spotrebiteľa. Namietala aj, že súd nevyzval žalovaného na predloženie dôkazov, že úver bol skutočne použitý na podnikanie. Nepochybuje, že ide o nekalú obchodnú praktiku zo strany žalovaného, ktorý sa účelovo snaží subsumovať tento vzťah pod režim Obchodného zákonníka a vyňať ho spod noriem ochrany práv spotrebiteľa a týmto obchádzať spotrebiteľské právo. Súd prvej inštancie však na túto nekalú obchodnú praktiku pri rozhodovaní neprihliadol, naopak, poskytol mu súdnu ochranu, čo žalobkyňa považuje v demokratickom štáte za neprípustné. Na základe uvedených skutočností by nemali byť žiadne pochybnosti o tom, že predmetná zmluva je zmluvou spotrebiteľskou. Uviedla aj, že rozhodcovský súd rozhodol v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa a toto porušenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu. Zastáva názor, že žaloba bola podaná v zákonnej lehote 14 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie zo dňa 02.01.2017. Ďalej namietala, že rozhodcovský súd, ktorý v predmetnom konaní mal konať a rozhodovať nie je totožný s rozhodcovským súdom, ktorý v skutočnosti konal a rozhodol. Na tomto rozhodcovskom súde sa veriteľ s dlžníkom v rozhodcovskej zmluve nedohodli a neobsahuje ani žiadne ustanovenie, na základe ktorého by žalovaný ako veriteľ mohol viesť predmetné konanie pred iným ako Stálym rozhodcovským súdom so sídlom Karloveské rameno 8, Bratislava. Zároveň mala za to, že bol naplnený dôvod na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku aj v zmysle § 45 ods. 1 písm. j) zákona č. 335/2014 Z.z. Zastáva názor, že zmluva obsahuje neprijateľné podmienky, a to rozhodcovskú zmluvu napísanú ťažko čitateľným písmom a zabezpečenie záväzku prostredníctvom zmenky. Na základe uvedeného navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu a zruší rozhodcovský rozsudok sp. zn. SR 00122/16 alebo vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Navrhla zároveň, aby súd žalovaného zaviazal povinnosťou nahradiť žalobkyňi trovy konania v rozsahu 100 %.

6. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný, ktorý sa plne stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie. Mal za to, že súd dospel na základe vykonaného dokazovania k správnym skutkovým a právnym zisteniam a vec správne právne posúdil. Z uvedeného dôvodu navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

7. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá opätovne uviedla totožné skutočnosti ako v odvolaní.

8. Žalobca podal k vyjadreniu žalobkyne vyjadrenie, v ktorom uviedol, že skutočnosť, na čo konkrétne bol poskytnutý úver použitý žalovaný neskúma, nakoľko je to pre neho už nepodstatná informácia. Ani

žalobca ako dlžník nemá zo zákona informačnú povinnosť voči veriteľovi, aby preukazoval, na aký účel finančné prostriedky použil. Taktiež zákon o spotrebiteľských úveroch neustanovuje, že žiadateľ o úver v čase poskytnutia úveru na podnikanie, zamestnanie alebo povolanie musí byť podnikateľom alebo musí byť zamestnaný. Preto pre právnu kvalifikáciu povahy poskytnutého úveru je úplne postačujúci prejav vôle uvedený v zmluve. V prípade osoby žalobcu mal žalovaný za to, že sa jedná o osobu, ktorá má vzhľadom na svoje vysokoškolské vzdelanie rozumové schopnosti na úrovni viac ako primerané spôsobilej osoby schopnej vnímať a posúdiť zmysel a účel konania ako aj jazykové vyjadrenia právnych úkonov obsiahnutých v listinách, ktoré podpísala. Žalobkyňa nebola k podpisu zmluvy o úvere nijako donútená a zmluvu podpísala bez akéhokoľvek nátlaku. Žalovaný sa preto stotožnil s názorom súdu prvej inštancie.

9. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie v rozsahu danom § 379 CSP, rešpektujúc svoju viazanosť odvolacími dôvodmi podľa § 380 ods. 1 CSP. Odvolací súd nepovažoval za potrebné doplniť ani zopakovať dôkazy vykonané súdom prvej inštancie a prejednanie veci na odvolacom pojednávaní nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem, preto prejednal vec bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP). Rozsudok v zmysle § 378 ods. 1 CSP v spojení s § 219 ods. 1 CSP odvolací súd verejne vyhlásil, čo bolo v zmysle § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli krajského súdu. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

10. Z predloženého spisu odvolací súd zistil, že dňa 30.01.2017 podala žalobkyňa súdu prvej inštancie žalobu na zrušenie rozhodcovského rozsudku. Svoju žalobu odôvodnila skutočnosťou, že rozhodcovský súd posúdil záväzkovo-právny vzťah ako absolútny obchod, pričom žalovaného (v konaní pred rozhodcovským súdom v postavení žalobcu) posúdil ako právnickú osobu a žalobkyňu (v rozhodcovskom konaní v postavení žalovanej) posúdil v zmysle § 2 ods. 2 písm. c) Obchodného zákonníka ako osobu podnikajúcu na základe iného než živnostenského oprávnenia pod svojim obchodným menom s uvedením miesta podnikania a identifikačného čísla DIČ. V zmysle rozhodcovského rozsudku malo uvedenému nasvedčovať aj vyhlásenie v zmluve o úvere, že finančné prostriedky jej boli poskytnuté na výkon podnikania. Z predloženej zmluvy však podľa názoru žalobkyne tieto skutočnosti nevyplývajú a zastáva názor, že má postavenie spotrebiteľa. Konanie žalovaného považuje za nekalú obchodnú praktiku a zastáva názor, že niet pochybností o tom, že predmetná zmluva je zmluvou spotrebiteľskou. V žalobe ďalej uviedla, že konajúci rozhodcovský súd nebol vo veci pasívne legitimovaný a rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka spotrebiteľského rozhodcovského konania na plnenie, ktoré odporuje dobrým mravom a rozhodcovský súd jej ako spotrebiteľovi neposkytol súdnu ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami a nekalými obchodnými praktikami. Mala zároveň za to, že boli naplnené dôvody na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle § 45 ods. 1 písm. d) a j) zákona č. 335/2014 Z.z. a navrhla preto, aby súd rozhodcovský rozsudok zrušil.

11. Žalobkyňa k žalobe priložila zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 11.03.2014, rozhodcovskú zmluvu a zmenku vyplnenú žalobkyňou, pričom obe tieto listiny boli podpísané dňa 11.03.2014 a taktiež aj rozhodcovský rozsudok vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným záujmovým združením právnických osôb Združenie arbitráže a mediácie, sp. zn. SR 00122/16, ktorý bol vydaný dňa 24.05.2016.

12. K žalobe podal vyjadrenie žalovaný, ktorý zastáva názor, že žalobkyňa nebola pri uzatváraní zmluvy o úvere spotrebiteľom a z predloženej zmluvy jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa si predmetný úver brala na účely výkonu podnikania. Vyjadril sa aj k zmluve o úvere, k rozhodcovskej zmluve, ktorú považuje za nevýhradnú a k podanej žalobe uviedol, že lehota na jej podanie márne uplynula, nakoľko žalobkyňa podala návrh až dňa 30.01.2017.

13. K replike žalovaného podala dupliku žalobkyňa. V podaní uviedla takmer totožné skutočnosti ako v žalobe, v odvolaní a v iných podaniach doručených súdu v tomto konaní, ktoré súd podrobne preskúmal. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že odôvodnenie rozhodnutia nemusí obsahovať doslovné opísanie vyjadrení alebo iných podaní a nemá obsahovať ani nadbytočné informácie, preto sa odvolací súd obmedzil v odôvodnení len na takéto písomné zhrnutie podania žalobkyne.

14. Odvolací súd preskúmal aj zápisnicu o pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo dňa 22.01.2018.

15. Podľa § 2 ods. 2 písm. c) zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), podnikateľom podľa tohto zákona je osoba, ktorá podniká na základe iného než živnostenského oprávnenia podľa osobitných predpisov.

16. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom do 30.06.2016 (ďalej aj „zákon č. 244/2002 Z.z.“ alebo „zákon o rozhodcovskom konaní“), rozhodcovská zmluva je dohoda medzi zmluvnými stranami o tom, že všetky alebo niektoré spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú v určenom zmluvnom alebo v inom právnom vzťahu, sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní.

17. Podľa § 4 ods. 1, 2 zákona o rozhodcovskom konaní, rozhodcovská zmluva môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve. (1) Rozhodcovská zmluva musí mať písomnú formu, inak je neplatná. (2)

18. Podľa § 41 zákona o rozhodcovskom konaní, žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote 60 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Ak účastník rozhodcovského konania požiadal o opravu rozhodcovského rozsudku podľa § 36, lehota začína plynúť od doručenia rozhodnutia o oprave rozhodcovského rozsudku.

19. Podľa § 54b ods. 3 zákona o rozhodcovskom konaní, ak rozhodcovská zmluva odkazuje na stály rozhodcovský súd zriadený podľa doterajších predpisov, ktorého pôvodný zriaďovateľ nespĺňa od 1. januára 2015 podmienky ustanovené týmto zákonom pre zriaďovateľa nového stáleho rozhodcovského súdu a ak sa pôvodný zriaďovateľ stáleho rozhodcovského súdu stane členom iného zriaďovateľa nového stáleho rozhodcovského súdu, aby sa splnili tieto podmienky, platí, že rozhodcovská zmluva odkazuje na nový stály rozhodcovský súd zriadený podľa tohto zákona iným zriaďovateľom. To neplatí, ak sa zmluvné strany rozhodcovskej zmluvy dohodnú po 31. decembri 2014 inak alebo ak niektorá zo strán pred podaním žaloby na nový stály rozhodcovský súd podľa predchádzajúcej vety podá návrh na začatie konania na všeobecnom súde.

20. Odvolací súd z predloženej zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 11.03.2014 zistil, že žalobkyňa je v nej v prvej časti, v ktorej je označená ako „dlžník“ identifikovaná obchodným menom P. H. O. s miestom podnikania X. XXXX/XX, W. W., zapísaná v Daňovom registri OÚ s prideleným DIČ XX XXX XXX XX. V ďalšej časti zmluvy, ktorú žalobkyňa samostatne podpísala, je uvedené, že finančné prostriedky jej boli poskytnuté na výkon podnikania. Až v nasledujúcej kolónke zmluvy je žalobkyňa identifikovaná menom, priezviskom, adresou trvalého pobytu a rodným číslom. Táto časť zmluvy ju však nedefinuje ako dlžníka. V zmenke, ktorú žalobkyňa vystavila v ten istý deň, ako bola uzatvorená zmluva o úvere je ako vystaviteľka identifikovaná žalobkyňa s uvedeným DIČ-om a nie rodným číslom, kedy by mohol súd prisvedčiť jej tvrdeniam, že je spotrebiteľkou.

21. Napriek tomu, že konajúci senát odvolacieho súdu nejednoznačné označenie dlžníka (kedy je v zmluve identifikovaný aj ako fyzická osoba - nepodnikateľ aj ako fyzická osoba - podnikateľ) vždy posudzuje v zmysle § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a teda aplikuje pravidlo, že v prípade vzniku pochybností platí výklad obsahu zmluvy priaznivejší pre spotrebiteľa, v prejednávanej veci uvedené aplikovať nemohol. Odvolací súd mal totiž jednoznačne za to, že žalobkyňa bola v časti zmluvy identifikujúcej ju ako dlžníka a taktiež aj v zmenke, ktorá zabezpečovala hlavný záväzkovo-právny vzťah, označená obchodným menom, miestom podnikania a DIČ-om, a teda nebolo možné stotožniť sa s názorom žalobkyne, že je spotrebiteľom.

22. Žalobkyňa v žiadosti o úver uviedla, že je viazaným finančným agentom. Odvolací súd z výpisu zo štatistického registra organizácii Štatistického úradu Slovenskej republiky zistil, že žalobkyňa je fyzickou osobou podnikajúcou na základe iného ako živnostenského zákona. V zmysle citovaného ustanovenia Obchodného zákonníka je takáto činnosť podnikaním (§ 2 ods. 2 písm. c/).

23. Na základe vyššie uvedeného bolo povinnosťou odvolacieho súdu postupovať v zmysle Obchodného zákonníka a zákona o rozhodcovskom konaní a neaplikovať ustanovenia zákonov o ochrane spotrebiteľa, na ktoré žalobkyňa v priebehu celého konania poukazovala.

24. V zmysle § 41 zákona o rozhodcovskom konaní je možné podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku v lehote 60 dní od doručenia rozhodcovského rozsudku. Odvolací súd mal zo spisu za preukázané, že žalobkyňa prevzala rozhodcovský rozsudok dňa 31.05.2016, čo preukazuje doručenkou na č.l. 48 spisu. Od nasledujúceho dňa jej začala plynúť 60-dňová lehota na podanie žaloby na všeobecný súd, ktorá márne uplynula dňa 01.08.2016 (keďže posledný deň lehoty, t.j. 30.07.2016, pripadol na sobotu, posledným dňom na podanie žaloby bol najbližší nasledujúci pracovný deň).

25. Na základe vyššie uvedeného je možné vyvodiť, že odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie ohľadom nespotrebitel'ského charakteru zmluvy o úvere a o uplynutí lehoty na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, preto rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

26. V závere odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.11.2011, sp. zn. 6Cdo 145/2011, v zmysle ktorého nemusí dať všeobecný súd odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie podstatný význam. Podstatným v tomto prípade bolo posúdenie, či žalobkyňa podala žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku v lehote danej zákonom o rozhodcovskom konaní. Keďže odvolací súd dospel k rovnakému záveru ako súd prvej inštancie, a teda, že žaloba bola podaná po lehote, žiadna ďalšia z námietok žalobkyne uvedených v odvolaní nemohla privodiť zmenu právneho názoru odvolacieho súdu, preto sa k nim odvolací súd bližšie nevyjadril.

27. Odvolací súd potvrdil aj výrok, ktorým súd priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni vo výške 100 %. Keďže je odvolací súd viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania, preskúmal výrok o nároku na náhradu trov konania len v tomto rozsahu.

28. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

29. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

30. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

31. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

32. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni vo výške 100 %. O výške trov konania rozhodne súdny úradník súdu prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).